

DEN SÆLSOMME TRAGEDIE OM HAIRLOK HÅÅÅÅMS OG VASKERBILS HUND

Det var en kold og stormfuld nat ved det gamle gods Mudball Splops. De stinkende, tågede hedemoser lå som stinkende, tågede hedemoser ud over de stinkende, tågede hedemoser, og det var tåget på grund af en tæt, tiltagende dis. Ved havelågen stod Sir Hugo Vaskerbil og forsøgte at ryge en cigar, der desværre var så fugtig, at den var smuldret og drysset ned i støvleskafterne. Af den grund var han beklageligvis kommet til at sætte ild til sin næse, men han havde næppe bemærket det, thi hans tanker var langt borte. Han tænkte på den forbandet uhyggelige familieforbåndelse, der hvilede over slægten Vaskerbil.

Sir Hugo var efterhånden sunket ned i pløret til lige op over næsen, så ilden var gået ud, men han skænkede det ikke en tanke. Skyggerne sank, og tågen tætnedes. Hedemoserne lå stormomsust i stormen, der tog til. Pludselig fløj der som et monster gnistrende af helvedesild en fem meter lang gravhund smurt ind i sennep frem mod ham gennem mørket. Den havde et par rædselsvækkende orange-gule kaninører fastgjort til hovedet ved hjælp af et gummibånd om snuden, og den var til Sir Hugos forfærdelse iført motorbriller og små, dumme gummisko. Dette chokerende syn gav sir Hugo Vaskerbil et gyseligt chok, og da han ville tage benene på nakken for at tage flugten ved at flygte, så kom han ved en fejl til at bore sig selv ned i pløret med et pspløff fulgt af et pbløff, et pøf og et

smøf, og dette blev hans død.

Dagen efter stod arvingen til Mudball Splops hos den berømte detektiv Hairlok Håååååms i Baker's Treat 221C, London. Hans navn var Henry Vaskerbil, og han frygtede, at der var sket en overnaturlig forbrydelse i forbindelse med hans onkel, Sir Hugos død.

Hairlok Håååååms var 3 alen og 6 fod høj og tynd som en ølpølse. Han havde et magert, knivskarpt ansigt, en mægtig høgenæse og to små stirrende øjne. Han tog et kraftigt drag af sin fire meter lange pibe proppet med gennemtjæret havtang. Så greb han sin violin og begyndte at spille Polkapølse Popdrenge's store hit Pave Pytpalles polkaprirkede pimberbums.



Derefter trak han sin grimme, grønne hat ned over øjnene og sagde til Sir Henry:

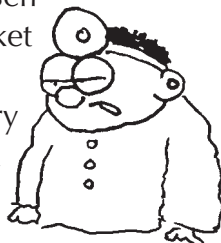
– Jeg kan se, at De er en kvindelig russisk kuglestøder med papnæse, falsk skæg og svømmefødder, og

at De har en pose peanuts skjult under Deres lille, dumme hat med en solsikke i toppen.

– Nænæ, sagde Henry Vaskerbil noget overrasket, for han bar hverken skæg, hat eller svømmefødder.

– Det skal De ikke tage Dem af, sagde doktor What, som var Håååååms assistent. Fejltagelsen skyldes udelukkende, at Hairlok har trukket hatten ned over øjnene.

– Nååå, så er jeg mere rolig, sagde Henry Vaskerbil og drog et muggent dokument frem af sin støvle, hvorefter han fortsatte: Min familie lider under den forbandede



slægtsforbandelse, at den siden stenalderen har været forfulgt af en fem meter lang gravhund smurt ind i sennep, som kommer flyvende med et par åndssvage, orangegule kaninører fastgjort til hovedet med et gummibånd om snuden. Den høvler frem gennem tågen i en højde af fem fod over jorden og er iført motorbriller og små, dumme gummisko.

– Elementært, sagde Hairlok Håååååms med sin lille, hvinende stemme og bankede piben ud i akvariet, så hans stuetorsk døde. Så fortsatte han: Jeg ved allerede alt om det hele, fordi jeg er altidende. De rådne muddermoser ved Mudball Splops er udelukkende opstået, fordi samtlige medlemmer af familien Vaskerbil har en genetisk bestemt svaghed for at vaske deres bilpark med en brandslange fyrre gange i døgnet. Samtlige beboere i området er druknet på grund af denne hensynsløse vask, og der ligger derfor et hævnmotiv bag drabet på Hugo Vaskerbil.

– Åh, sagde Henry Vaskerbil og prøvede via kaminen at klatre op gennem skorstenen for at flygte bort over tagene med sin skam. Doktor What greb imidlertid fat i hans slidte snørebånd og holdt ham tilbage, idet Hairlok Håååååms sagde:

– Det skal de skam ikke skamme Dem over, min bedste Henry Vaskerbil. Vi har alle vore svagheder. Jeg banker for eksempel min hamster flad hver morgen med en kødhammer, mens jeg spiller violin med buen i det ene øre.

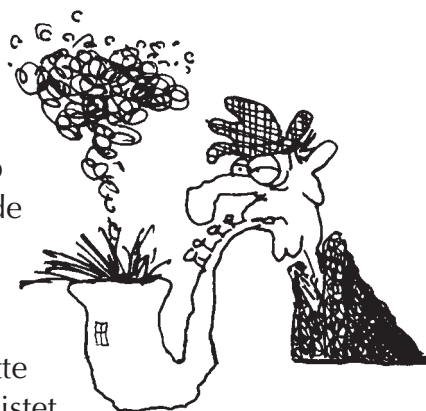
– Nåååå, jamen så siger vi så det så, sagde Henry Vaskerbil med en hul hosten oppe i skorstenen. Håååååms fortsatte:

– Ydermere kan jeg oplyse Dem om, at den forbandede forbandelse, der hviler over deres forbandede slægt, er rent og skært fup.

– What? udbrød doktor What, og Henry Vaskerbil

udstødte et forundret grynt oppe i skorstenen.

– Nemlig, sagde Håååååms og stoppede piben påny ved hjælp af en lille havetraktor, han havde holdende i hjørnet. Hele sagen er ganske elementær. Dyret, der blev årsag til Hugo Vaskerbils død, var ganske enkelt en grovhund. Dette lange, pølseagtige dyr med den ristet løgfarveagtige lød, den syv meter lange sennepsfarvede hale og de gule remouladeøjne bløpper som en ketchup-pumpe i stedet for at gø. Den er i øvrigt en afart af arterne hotdog, båtdog, nordbakke, sydbakke, tvebakke og smattet bakke.



– Nådada, hostede Sir Henry Vaskerbil hult oppe i skorstenen.

– Hverken svært eller sært, det er ganske elementært, sagde Hairlok og pustede overlegent kenderne ud i en meters bredde.

– Men hvordan bar hunden sig ad med at flyve? spurgte Sir Henry oppe i skorstenen.

– Ganske ligetil, sagde Hairlok Håååååms, og De skal få syn for sagn. Lad os allerede i denne time drage af sted til Mudball Splops, så skal jeg ved hjælp af min overlegne intelligens-potens afsløre den forbrydelse, der har forbindelse med denne forbandet tragiske forbandelse.

Snart efter svang de sig på dilligencen, og inden længe svuppede de ud over de splattede veje, der førte gennem de stinkende, tågede hedemoser ved Mudball Splops.

– Mine herrer, vi befinder os nu i Disneyland, sagde Hairlok Håååååms, han havde nemlig fortsat hatten ned over øjnene.

– Men hvorledes skal vi opklare denne disede affære?

spurgte doktor What nervøst. Henry Vaskerbil sagde ikke noget, for han var så smattet ind i løbesod efter opholdet i skorstenen i London, at han hverken så eller hørte, hvad der foregik omkring ham. I det samme nåede de imidlertid Mudball Splops, og Sir Henry løb på grund af sin genetiske brist omgående hen til garagen og begyndte at vaske de talrige biler, han havde arvet, ved hjælp af en brandslange. Inden aften var han fuldstændig skyllet ren, og de kunne iværksætte den snedige plan, som Hairlok Håååååms havde lagt.

Sir Henry blev sendt ud på en aftenspadseretur gennem mudderbankerne, mens Håååååms og doktor What snigende fulgte efter ham gennem pløret. Længe måtte de ikke vente, før det blev en kold og stormfuld nat. Sir Henry Vaskerbil stod og skuede frygtsomt ud over de vilde vidder. De stinkende, tågede hedemoser lå som altid som stinkende, tågede hedemoser ud over de stinkende, tågede hedemoser, og tågen blev som sædvanlig stadig tættere på grund af den tiltagende dis, mens han sank stadig dybere ned i pløret, idet han søgte at tænde en cigar, der var smuldret ned i støvleskafterne. Sir Henry var sunket i til næsen, da den fem meter lange gravhund smurt ind i sennep fes frem mod ham gennem mørket med de rædselsvækkende orange-gule kaninører fastgjort til hovedet ved hjælp af et gummibånd om snuden. Den var til Sir Henrys forfærdelse iført motorbriller og små, dumme gummisko.

– Den forbandede familieforbandelse! hylede han og stampede sig rædselsslagen dybere ned i pløret, men netop i dette øjeblik sprang doktor What frem med en kæmpemæssig fluesmækker og knaldede hunden en på låget, så den havnede i pløret med et skræmmende bløps.

– Jeg fik den, Håååååms, jeg fik den! lo han og splattede barnligt rundt i mudderet af lutter glæde. Imens han

gjorde det, sank Sir Henry Vaskerbil til bunds og døde. Netop i dette øjeblik trådte Hairlok Håååååms frem af den tågede nattedis og skreg:

– Doktor What, De er en dythat! De har dræbt min elskede gravhund Grønært!

– What? udbrød doktor What, idet han blev så målløs, at han glemte at danse, og dermed begyndte at synke ganske langsomt ned i det mudrede mudder. Håååååms slog en skærende latter op fulgt af en kvækkende tobakshoste, så sagde han:

– Ja, doktor What, det var mig, der dræbte både Hugo og Henry Vaskerbil og alle de andre Vaskerbiller ved at bilde dem ind, at der hvilede en forbandelse over deres familie. Der har aldrig været noget, der har heddet en grovhund, det var rent og skært bluff. Det var mig, der kastede min gravhund Grønært efter dem ud af mørket og tågen. Jeg havde først indsmurt den i chili, sennep og salatolie, og derefter givet den et skvæt fosfor og sat ild til den med en blæselampe. Så klædte jeg den ud med motorbriller, dumme sko og kaninører og kastede den mod mine ofre, så de måtte tro, at den fløj, og det hele var bare for sjov, fordi det er så skægt at være ond.

– Men hvordan i himlens navn er Deres gravhund blevet fem meter lang? hulkede doktor What halvvejs nede i pløret.

– Elementært, min kære What, sagde Hairlok Håååååms og fremdrog sin violin og sin fire meter lange pibe fra inderlommen sammen med en del tang og en tønde tjære. Jeg strakte ganske simpelt hunden hver morgen ved at lime ørerne fast til en radiator og derefter binde halen til lyntoget til Esbjerg ved hjælp af sløjfen på min butterfly.

– What? hylede What. De har narret min godtroenhed



på det skammeligste! Deres græmmelige, græsselige grusomhed kender ingen grænser! Med disse rallende ord sank han ned i dyndet, til kun en hårtot stak op som en ganske lille græstørv i de vældige moser.

– Hæ! Hæ! Hæ! Hæ! Hæ! gnækkede Hairlok Håååååms, og så sank han selv ned i mudderet. Ingen har senere fundet dem, og den sælsomme såvel som tragiske sandhed om Hairlok Håååååms er aldrig kommet ud til offentligheden. Den vil bløppe i de mudrede mosedrag ved Mudball Splops til dommedag, og det er også bedst, at ingen nogen sinde får denne sygelige historie at høre.

